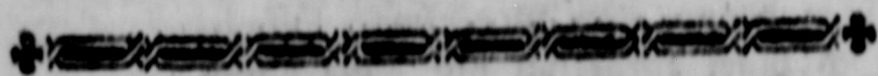
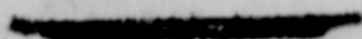

2

Giftermälet utan Bigsel,

eller

Nikenskaps Brott och Straff.

Stockholm 1815, tryckt hos E. Nyberg.

Exemplaret sålles till 2 R. Banco.

En wigtig Embetsman i Staten,
Gift med 'en gamla älskwärld' Dam,
Mot henne war tyran — krabaten
Nu, ta mej tusan, blifwit tam.

Eft' falken, lurande på rofwen,
Han kom till hennes lugna bygd:
Ej endast guldet knep den boswen,
Han wann en flicka utaf dygd.

Han i förställningen war öfswad:
Och list ej duswan ana kan.
Den Kloo, von Kloo nu snart blef pröfswad,
Men han blef först Emilias man. *)

Hon, fostrad up i Dalars stöte,
I Etan ej kunde lycklig bli;
Hon ofta suckade: "ack stöte,
Min tid i lugnet blott förbi."

Hon ej det granna tidsfördrifwet
Behaalligt fann . . . blott tomt och kallt.
Nu bittert blef för henne lifwet:
Ej rik, så skön . . . Hon mistat allt.

Hon åt sin man sitt hjerta gifwit,
Hon lycklig löt sig i hans famn:
Men denna man förderfswad blifwit,
Och snart föraktligt blir hans namn.

*) Broder till den ryktbare Kapten von Kloo.

Till gista kommer ofta Satan . .
Och en af makarna för bort.
Af Mannen blir en Leviatan
Den rol'n är wantigtwis ej fört.

Den samme onde ande förde
Emilias man bort till en gränd;
"Kör lust," han rörde — kulken förde,
Och utaf ingen Herrn blef länd.

En trappa upp en stöhet bodde,
En Englabild wid namn Soffi;
Hon endast af sig self berodde
Och wille ewigt lefwa fri.

Von Kloo blef artigt emottagen,
I hennes inre kabinette:
Han blef af hennes wärmt betagen
Ej lyft som Flora hon sig klädd.

Men han war blind — Soffi jag kanner,
Jag self som skrifwer nu det här:
En tid war jag bland hennes wänner
Men Gud ske lof! nu glömd jag är.

Deß wäsen inte är naturligt,
I hennes öga fräckhet bor;
Deß tal är städadt och figurligt,
Men tjusar inte som jag tror.

Eft' mycket! Konsten kan behaga
Och Herr von Kloo är Konstens wän;
Han icke war bland dessa swaga,
Som låcker i njuta kärleken.

"Jag wet Gosi (von Kloos så sade)
Att du för förra veckor se'n,
Tre Fennrickar på en gång hade;
Men de ju tagit afsked re'n.

Jag wet hvad kånste ingen kånner:
Att unga Stjernborg stackars far,
Och du min Sja word wånner,
Just då du gynnade hans far.

Jag wet när du som Jungfru tjente,
Hos Grefve Lejons sköna Gru,
Du dina gracer Grefwen lante,
Men rodna icke, bästa du!

Ufsestran njöt du hos von Adfrwen,
Du ågade i hans Gru en Mor . . .
Du wänte till, och du blef adfrwen
Ju fruns Riwal då du blef stor?"

"Min Herr von Kloos Ni kunnat spara
Er denna möda att mig se."
Så hörs Gosi . . . "mig lemna bara . . .
Jag kan befälla och ej be."

"Min wackra flicka, dina öden,
Som lört du hast ej röra mig."
Så återrog han — men i döden,
Jag lofwar nu att älska dig.

Du har förstånd, behagligheter,
Du därigenom rykte fått.
Du Gruar skänkt förtrefligheter;
Men bör man räkna det som brott?

Hur mår du flicka nu för tiden?
Skön spegel, wacker sång — Charmant!
Här inne bor den stilla feiden:
Du ler, — hvad? talar jag ej sant?

En lyf min flicka! san regera
Den Major Störin, . . . nå nå min wänt!
Jag nämner ej den saken mera:
Du blir mig trogen om igen.

Jag detta Souvenir: det bruka
I morgon när du ser kuluff:
Hwad dina händer äro mjuka
De ha förtjent en Sobelmuff.

En Sobelmuff kan jag och wäga,
Om lilla Sja trogen är,
Om hon blott ännu för min låga
Och mig beständig kärlek swär."

Så talte Herr von Kloos, och Silen
Stod för hans blick så skön, så skön.
Snart rodnar utaf harm kritiken,
Må Djeswuln ge von Kloos sin lön!

Ja, jag Poet, hwars hjerta blöder,
Det önskar Silen straffas må;
Och må Palatset långst på söder,
Uti stet stöt snart henne få!

Von Kloos från denna stund beständigt
Hos Sja uti Brunsgränd war.
Han njöt nu dagen rätt anständigt,
Som dubbel Wäke, dubbel Jar.

En väning sen han henne hörde,
På Drottninggatan, sten och iter;
Hwar dag han kursen ditåt styde,
Och Sja blef snart åter mer.

Men han ej dölja lårt sin Röna
Hon båd hans wänner på Diaé:
Och han fick mycken glädje röna
Att där så sina wänner se.

Hans Fru fick weta allt omsider:
Hwad war att göra? och hon blott
Med tålmod den skynsen lider,
Och hon förlåta will hans brott.

Han håpnar ej att upträkt finnas,
Och ses mer sällan hos sin Fru:
Han så långt mer kan återwinnas,
En blyseln han förtorat nu.

Emilia hemst wid fordna minnen,
Blef sjuk, och hon förlorade,
Nu hwarje bruk at sina sinnen,
Och Wamsell Siken sågs nu le.

"Ät Därhuset med denna arwinnat?"
Måträsen ropte "Herr von Kloos!
Kan ni wäl längre Er besinna?
Och där rätt hyggligt är att bo."

Von Kloos till Danwiken strax förde
Sin fru, som lefwande war död.
Ei hennes tillstånd honom rörde,
Han anade ej hennes nöd.

Men nu jag ser jag något lugde;
Berättelsen går så i släng:
Von Kloos till Boddet hells ej dugde,
Emilia bortrifs af hans Dräng.

Hon jämnt wid fönsterrutan sitter,
Med handen under wifnad kind.
Den kall hon dricka får, är bitter:
Der fläktar alldrig hälsans wind.

Omsider himlen sig förbarmar;
I hennes kula kommer hus:
Och döds Engeln i sina armar
Emilia idrer ur des grus.

Des Man, omsider åter wafnad,
Då hon war död, föraktar sig;
Hwar är Emilia? hon är saknad:
Hon ewigt öfwergefwit mig.

Von Kloos, den sondarn, galen blifwer:
(Omsider kom då och hans tour)
Strän sig Sja honom drifwer,
Han ropte: "Heliga Natur!"

"Jag har min goda maffa mördat
Jag at des beta idrar loq;
En dieswul jag, i Sja wördat,
Omsider blir jag irassad nog."

På Därhuset han sitter bunden;
Han råndren slår i raseri.
Sent komma må förlöfningestunden
Då dödens magt hans wån skall bli!

Historien slutas, men för Knäfweln
Hwar wistas hans Sophia då?
Sophia? hon den söta Diefweln
Nu tyckes bra ej heller må.

Kladd i den himmelsblå Pelisen,
För några dar se'n en wist,
Hon ledsen gjorde hos Polisen,
Se'n wille dränka sig med sit.

I hast från waken hon förswinner;
Men dock man henne återfått:
Nu i ett wist Palais hon spinner,
Och den motion gör henne godt.
